

איכתב גלוי ליאסר ערפאת

על פי פתח

דוברים שונים של אש"ף — הכחשות שהביאו נזק בלי ישוער לעניין השלום — פורטמו ואושרו מגעים אלה. הדבר עזר לגבש את תנועת-השלום הישראלית ואת עמדותיה המוצהרות. הדרישה קיבל דפוסים קבועים ורצופים, והיתה טמונה בו הבטחה רבה לעתידם של כוחות-השלום הישראליים.

כלו ידרוש יוזמה חדשה, כדי לצאת לדרך חדשה של השלום. הבעייה הפלסטינית תהיה מונחת על השולחן. תוכניתו המצויינת של האמיר פאהד היא אות לבאות. לצד הסכנות שהזכרתי יהיה קיים סיכוי חדש ליוזמה חדשה — יוזמה שתרתק תשומת-לב חדשה, שתגבש את דעת-הקהל העולמית והעשויה להשפיע גם על הגורמים המדיניים — יהיה יחסם האמיתי לשלום כאשר יהיה. עידן חדש יתחיל ב-26 באפריל 1982 — לטובה או לרעה.

אדוני היושבראש, לפני כמה שבועות נשאלת עליידי המראיין של העיתון הסעודי אל-שרק אל-אוסט ("המזרח התיכון"), המופיע ברוזמנית בסעודיה ובלונדון, אם נפגשת עמי. ענית כי אמנם לא נפגשת עם אורי אבנרי מעולם, אך ששליחך מקיימים דרישה רצוף עימו ועם ידידיו. בכמה הזדמנויות אחרות בשבועות האחרונים, כשר נשאלת בראיונות עיתונאים ובשיחות פוליטיות לגבי הדרישה בין אש"ף ובין כוחות-השלום הישראליים, הדועת שהוא נמשך.

ההחלטה שהתקבלה במועצה הלאומית הפלסטינית בדמשק, באפריל 1981, אישרה את קיום הדרישה עם "כוחות דמוקרטיים ומתקדמים בישראל" רק אם הם, מתנגדים לתיאוריה ולפרקטיקה של הציונות, רגינתה את כל המגעים האחרים. היתה זאת תקיעת סכין בגבנו — חודש לפני הבחירות לכנסת העשירית בישראל.

עתי, עוד יותר מתמיד, הזמן לקום, להעז, להסתכן למען השלום — כי האלטרנטיבה היא נוראה, ומחר המחר יהיה שואה לשני עמינו.

כה, בשבוע שעבר, בפגישתך עם מישחת מטעם האינטרנציונל הסוציאליסטי בבירות, כשנשאלת לגבי דרישה זו, אמרת: "אני האיש שיוזם את הדרישה עם כוחות-השלום הישראליים. הוא אושר עליידי החלטה מיוחדת של המועצה הלאומית הפלסטינית. הוא נמשך". דברך אלה המריצו אותי להפנות אליך מיכתב זה. אני מפרסם אותו בשבועון זה, מכיוון שאני יודע שזהו הדרך המהירה ביותר כדי שהדברים יגיעו (בצורה מתורגמת) לשולחן-עבודתך. גורם הזמן ממלא במחשבה שדי תפקיד מרכזי.

כמו 99.9% של האוכלוסיה היהודית בישראל, ציונים אנחנו. הציונות שלנו אינה זו של מנחם בגין או של שימרון פרס. לרבים מאיתנו יש ביקורת נוקבת על התיאוריה והפרקטיקה של הציונות מאז ראשיתה ועד היום. הציונות שלנו היא הומאניסטית, שוחרת-שלום, חילונית ודמוקרטית, פניה לברית-ידידות עם העולם הערבי והעולם השלישי, ובראש ראשונה — לדוריקום בין ישראל הריבונית והמדינה הריבונית שתקום לעם הפלסטיני.

על רקע זה, אדוני היושבראש, הרשה לי לחזור לעניין הדרישה בין התנועה שאתה עומד בראשה ובין תנועת-השלום הישראלית.

לא נתכחש לרקע הציוני שלנו — הן מפני שלא נעשה שקר בנפשנו, הן מפני שהתבכשות בזאת היתה מנתקת אותנו מעמנו, וממלא היתה מחסלת את יעילותנו ככוח פוליטי ורעיוני המסוגל להשפיע וזהאבק על דעת-הקהל הישראלי.

ה זמן דוחק.

בחודשים האחרונים, מאז מינוי אריאל שרון לתפקיד שר-הביטחון בישראל, מתפתח תהליך הסיפוח של הגדה המערבית ורצועת-עזה בקצב חדש. איני בטוח אם ראשי התנועה הפלסטינית בבירות מודעים למלוא המשמעות של קצב חדש זה. זהו שינוי דרמאטי המשנה לא רק את מידך הזמן, אלא את כל המימדים. המהירות הופכת למהות.

החלטת המועצה הלאומית הפלסטינית באפריל 1981 הנחיתה, על כן, מכה קטלנית על כל כוחות-השלום בישראל. קולה של תנועת-השלום העיקבית והרשמית כמעט נדם בכנסת הנוכחית.

תחת להכניס לכנסת זו מחנה מוגבר של דוחמיישזום, אשר יכלו להרים קול נגד העוולות הנעשות עתה לעם הפלסטיני, למנוע מעשיי דיכוי ולדחוף את המדיניות הממשלתית לכיוון חיובי יותר (או לפחות פחות-שלילי), נוצר בכנסת מצב המעניק לאנשיה-סיפוח חופשי פעולה מוחלט.

אחד מחלקי המאמץ החדש הוא להקים בשטחים הכבושים קבוצות מזוינות של קוויזלינגים פלסטיניים, ולשבור את המנהיגות הנבחרת והפטריוטית של האוכ' לוסיה הכבושה. איני מאמין שגסיון זה יצליח, אך הוא מפיל קורבנות וגורם ליטורים רבים. חשוב ומסוכן יותר הוא המיבצע המזורז לאכלס את השטחים הכבושים ברשת צפופה של שיכונים עירוניים יהודיים, העלולים לשנות תוך זמן קצר את המצב הדמוגרפי בשטחים הכבושים וליצור אוכלוסיה חדשה של מאות אלפי ישראלים פשוטים, שהחזרת השטחים היכבושים תהיה לגביהם אסון אישי.

בעיקבות ההחלטה הודיע הד"ר עיצאם סרטאווי כי, כשליח ממושמע של אש"ף, הוא מנתק את המגע עם כוחות-השלום הישראליים. הוא הודיע שמאחר שפעל כנציג האירגון, על-בסיס החלטה רשמית של הפרלמנט הפלסטיני ועל-פי הוראה שלך, אדוני היושבראש, אין הוא רואה עוד את עצמו כחופשי להמשיך בדרישה זו.

ידוע לי שבשיחות עם מישלחות בינלאומיות הכחשת, לאחרונה, שזהו הפירוש הנכון של החלטה. טענת כי ההסכמה להגשמת זכויותיו של העם הפלסטיני להגדרה עצמית ולמדינה משלו מהווה, התנגדות לתיאוריה ולפרקטיקה של הציונות, ושעל כן גם אנחנו נשלים לדור שיח.

יאסר ערפאת: כאשר הגדה בוערת

מזה שנים רבות אני מאמין בעומק-ידיבי שדי דרישה זו אינו רק חשוב כשדעצמה, כמכשיר להבנה בין בני שני העמים, אלא שיש לו חשיבות סמלית, פסיכולוגית ופוליטית חיונית, החווית רגת בהרבה מעבר לתוכנו הממשי.

אנחנו מתקרבים לנקודה שממנה והלאה שוב לא תהיה אפשרות של שיבה, של פשרה ושלום. מניו וגמור עם ממשלת-ישראל, בהסכמת המערך ה"אופוזיציוני", לחסום לצמיתות כל אפשרות של שיבה לגבולות ישראל. משם והלאה תוביל הדרך ליעד הבקתי-נימנע של מידחמה ואפון הדדי.

עם כל הכבוד, פירוש זה אינו יכול להתקבל על דעתנו, ואני סבור כי הד"ר סרטאווי צדק בכך שלא הסתפק בו כבסיס להמשך המגעים.

ערב הבחירות בישראל נרתמו אמצעי-התיקשורת של אירגונך למאמץ התעמולתי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית — רק"ח — וקראו לערבים בישראל להצביע בעדה. עיתונך, פלסטין אל-חנורה ("פלסטין המהפכנית") והרדיו של אש"ף קראו לכך בפה מלא. הטענה היתה שרק רק"ח, בהיותה קומוניסטית ואנטי-ציונית, הוא שתופה כשרה לדרישה.

ברוח זו חיפשתי ב-1974 את המגע הראשון עם הפטריוט הפלסטיני הדגול, רעי האהוב סעיד המאמי, נציג אש"ף בלונדון, שמינו עיבור מגעינו בחייו. דראוועינכם למרצחיו!

בישאלת למען שלום ישראל-פלסטיני, שיש לי כרגע הכבוד לכהן כיושבראש ההנהלה שלה. על-פי הוראתך, קיבל הד"ר עיצאם סרטאווי ב-1976 על עצמו לפתוח במגעים רשמיים — אך סודיים — עם מועצה זו. מגעים אלה התרחבו והתעמקו, על סמך החלטה המועצה הלאומית והפלסטינית משנת 1977, ונוצרו דרכם נכסים חשובים של הבנה הדדית ואמון הדדי. אחרי כמה שנים, שבהן הוכתשו מגעים אלה רשמית עליידי

ה רשה לי לנתח החלטה זו — ואת הפירוש הסביר שלה — מבחינה רעיונית ומעשית. המילחמה בין שני עמינו אינה מידחמת-מעמד, במובן המארכסיסטי. זוהי מילחמה לא-מית — מילחמה טראגית בין שתי תנועות זאומיות גדולות ועתידות-חילה: התנועה הזאומית הערבית-פלסטינית ותנועת-השיחורר הציונית.

היתה דעת התנועה האחת על השניה כאשר תהיה (וההיסטוריונים בוודאי עוד יעסקו בכך במשך עשרות ומאות בשנים) הרי אין ספק שהמילחמה היא כיום (המטד בעמוד 76)

ברוח זו אני פונה אליך.

ש גורם נוסף הקשור בזמן. בעוד חודש תחזיר ישראל למצריים את שארית חצי האי סיני. באותו היום יושלם התהליך שהתחיל בקמפי דייוויד. ברור לכל כי החלק השני של אותו הסכם — הקמת "האוטונומיה המלאה" — מת בטרם-לילה. למחרת היום יוצר לעיני-כל חלל ריק משוע. העולם